

Borba, blizina, misija (14): Mjesto susreta

„Razgovarajte s našim
Gospodinom; recite Mu:
‘Umoran sam, Gospodine. Na
izmaku sam snaga. Gospodine,
ovo ne ide dobro. Kako bi Ti to
učinio?’“ (Sveti Josemarija).

12.06.2025.

Biti slavan nije lako: ljudi te traže
posvuda, a ponekad ne možeš
pronaći način da se povučeš na
trenutak mira. To se često događalo

Isusu. Zato bi ponekad izbjegavao gradove ili se povlačio sa svojim apostolima na mjesta gdje je bio manje poznat (iako to nije uvijek bilo uspješno). Jedan takav trenutak bio je kada su otišli u Feniciju, u područje Tira i Sidona, nadajući se da će proći nezapaženo...

Struja međusobnog povjerenja

U blizini tih gradova susreću Sirofeničanku koja je jako patila jer je njezinu kćer opsjedao posebno nasilan demon. Toj majci treba pomoć i čula je za Isusa. Stoga počinje vapiti k Njemu, moleći ga za suosjećanje. Ali Evanđelje nam kaže da joj On nije odgovorio ni riječi (Mt 15,21–23).

Učenici su zbunjeni: kako Isus može ignorirati tako uporno moljenje? Nakon nekog vremena odlaze k Njemu i kažu: *Udovolji joj jer više za nama.* Ali Gospodin ne samo da ne uslišava njihovu molbu; čini se da je

odmah odbija: *Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova.* Majka, puna tjeskobe i ljubavi prema svojoj kćeri, odbija se obeshrabriti. Baca se Isusu pred noge, blokirajući mu put. Ne dopušta Gospodinu da je prođe: *Gospodine, pomози mi!* (Mt 15,23–25).

Intenzitet scene mogao bi navesti apostole na pomisao da će je Isus sada, napokon, poslušati. Ali njegov odgovor je još iznenađujući. Dok je još uvijek ničice pred Njim, Isus kaže: *Ne priliči uzeti kruh djeci i baciti ga psićima.* Žena i dalje ne odustaje. U njezinu odgovoru nema ljutnje ni ogorčenosti, samo duboka poniznost: *Da, Gospodine! Ali psići jedu od mrvica što padaju sa stola njihovih gospodara!* (Mt 15,26-27).

Ispod ovog dijaloga teče struja međusobnog povjerenja. Gospodin poznaje smjelost njezine vjere, a ona polaže sve svoje povjerenje u

dobrotu njegova srca... Ona to još ne zna, ali osim što će uslišati njezinu molbu, Bog će je upotrijebiti i za formiranje svojih učenika. Preko ove žene Isus priprema srca Dvanaestorice za apostolske horizonte koji će se uskoro otvoriti pred njima. Oni koji će biti poslani propovijedati Evanđelje cijelom svijetu počinju shvaćati kako poganka može imati više vjere u svom srcu od rabina... Ili čak i od njih samih, koji svaki dan provode s Isusom.

Štoviše, tijekom razgovora s Isusom, ova žena otkriva neke od ključnih stavova molitve: poniznost spoznaje da nam je potrebna pomoć i nepokolebljivo povjerenje u ljubav koju Bog ima prema nama, čak i kada se čini da šuti. Možda je Evagrije Pontski imao na umu nekoga poput nje kada je napisao: „Ne uznemiruj se ako odmah ne primiš od Boga ono što ga moliš; jer on želi učiniti nešto

još veće za tebe dok se ti držiš njega u molitvi.“[1]

Vratimo se vrhuncu razgovora. Isus je održavao ovu „pedagošku napetost“ sa ženom i sa svojim učenicima koliko god je to bilo moguće. Sada, suočen s jednostavnošću njezinih riječi o mrvicama pod stolom, otkriva svoje prave osjećaje: „O ženo! Velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš.“ I njezina kći ozdravi u tom trenutku (Mt 15,28). Vjera ove majke, njezina molitva ispunjena ustrajnošću i poniznošću, morala je ostaviti dubok dojam na apostole.

Istovremeno, ova žena, iako strankinja, simbolično predstavlja cijeli Božji narod. U njoj još jednom vidimo onu tajanstvenu borbu u kojoj se Jakov hrvao s Bogom. Kao rezultat te borbe, Jakov se "hrvao" za blagoslov od Boga, a s njim i za novo ime. Izrael znači onaj koji se borio s

Bogom (usp. Post 32,25-30), označavajući novu misiju u njegovom životu. Nešto slično događa se ovdje između Isusa i žene: svojevrsno hrvanje, borba, ispit njezine vjere i ustrajnosti. Njezina gesta padanja pred Gospodinove noge kako bi ga spriječila da prođe prekrasan je izraz ustrajne molitve; one koja ne popušta pred teškoćama. I, baš kao i kod drevnog patrijarha, ova borba završava Božjim blagoslovom: On hvali majčinu vjeru i oslobađa njezinu kćer.

U razgovoru koji je u tijeku

„'Duhovna bitka' kršćanskog novog života neodvojiva je od bitke molitve“, čitamo u Katekizmu.[2] Ova je žena primila obilne milosti kroz tu bitku: njezin osobni odnos s Bogom se produbio, a iz takvog odnosa mogu proizaći samo dobre stvari. Zato put do svetosti leži više u proširenju našeg dijaloga s

Gospodinom kako bismo obuhvatili sve što činimo, nego u nastojanju da dosegneмо niz izazova ili razina vrlina koje možda nisu ni namijenjene nama ili se barem neće dogoditi preko ноći.[3] U stvarnosti, jedno može voditi drugome, ali između njih postoji jasan primat milosti, a time i primat molitve.[4] Jer bez mene, kaže наш Gospodin, ne možete učiniti ništa (Iv 15,5).

Zamislimo, na primjer, nekoga tko odluči unijeti malo više reda u svoj život. Odluči ići ranije u krevet, u vrijeme koje mu omogućuje dovoljno odmora, kako bi mogao biti produktivniji na poslu, bolje raspoložen i odvojiti vrijeme za molitvu svako jutro. To je sjajan korak i možda će uspjeti jedan dan, ili čak dva, ali treći put će pogriješiti ili će ga ponijeti kaos... Kao i kod svakog projekta, u našoj borbi susrest ćemo se s pobjedama i porazima. Ali rezultati nisu

najvažniji faktor. Nije toliko važan omjer pobjeda i poraza, već kako se borimo - ili preciznije, s kim se borimo. Bitka se može voditi samostalno, oslanjajući se uglavnom ili gotovo u potpunosti na vlastite snage; ili može postati dio odnosa s Bogom, pretvarajući taj cilj u temu razgovora s Gospodinom:

„Gospodine, mislim da želiš da i ja ranije legnem, ali morat ćeš mi pomoći...“; „Isuse, stavi ljubav i nadu u moje srce... Pomozi mi da se potrudim zbog ovoga: ako sam malo uredniji, mogu učiniti puno dobra“; „Gospodine, oprosti mi jer me danas kaos savladao; pomozi mi više“; „Isuse, ovo ću ponuditi drugim ljudima koji se također bore“

Ovdje vidimo borbu usmjerenu na Boga. Naš dijalog s Bogom hrani se svime što imamo pri ruci i obrnuto: obične stvari oko nas otvaraju se u našem odnosu s Bogom, kako bi pustile njegovu milost unutra.

Evandjelje nam pokazuje da, da bi bilo koja naša odluka bila uistinu učinkovita, mora postati predmetom mnogih razgovora s Bogom. Tako ćemo otvoriti sva područja našeg života tom širokom horizontu smisla koji je naš odnos s Gospodinom. „Ako radimo s Kristom, svi naši naponi su smisleni, čak i kada ne postignemo rezultate kojima smo se nadali, jer odjek djela koja činimo iz ljubavi uvijek dopire do Neba.“[5]

Ono što istinski raduje srce oca ili majke nije toliko to što njihovo malo dijete sve radi kako treba, već to što ih dijete s vremena na vrijeme pogleda i nasmiješi se; što dijele svoje male bitke. Djeca, iako se trude, često griješe... ali uvijek nastoje razgovarati sa svojim roditeljima pogledima ili gestama, i uvijek srcem. Ta struja ljubavi i komunikacije ono je što njihovi roditelji najviše žele. Naš Bog Otac žudi za istom stvari od nas: strujom

povjerenja, ljubavi, komunikacije. I cijeli naš život je okruženje u kojem bi se trebao odvijati ovaj odnos povjerenja s našim Bogom Ocem. Sveti Josemaría poticao je sve da hodaju ovim putem: „Razgovarajte s našim Gospodinom; recite mu: 'Umoran sam, Gospodine. Na izmaku sam snaga. Gospodine, ovo ne ide dobro. Kako bi ti to učinio?'“ [6]

Živjeti od tog odnosa

Apostoli su, možda i ne shvaćajući to u potpunosti, živjeli u neprestanom dijalogu s Gospodinom, hranjeni najobičnijim okolnostima svakodnevnog života. Evandjelja bilježe bezbrojne situacije u kojima su Isus i njegovi učenici govorili s povjerenjem. Postavljali su mu pitanja i izražavali svoju zbunjenost ili oduševljenje. Dvanaestorica nisu bili samo učenici i svjedoci, već i prijatelji s kojima je Isus dijelio svoju intimnost (usp. Iv 15,15). Isusova ih

je osobnost očarala i istovremeno ispunjavala strahopoštovanjem. Bio im je veliki prijatelj, ali i velika misterija.

Jedna od stvari koja ih je najviše pogodila bio je Isusov odnos s Ocem. Često su ga promatrali kako se povlači na molitvu. Malo-pomalo, počeli su shvaćati da je Isus uvijek u intimnom razgovoru s Bogom Ocem. Sam Isus im daje da vide da ono što govori i čini proizlazi iz njegova odnosa s Ocem: Jer nisam ja zborio sam od sebe, nego onaj koji me posla – Otac – on mi daje zapovijed što da kažem, što da zborim.(Iv 12,49); Kad uzdignete Sina Čovječjega, tada ćete upoznati da *Ja jesam* i da sâm od sebe ne činim ništa, nego da onako zborim kako me naučio Otac. (Iv 8,28).

Ponekad je naš Gospodin učinio vidljivim ovaj intimni razgovor s Ocem. Na primjer, kada su se

sedamdeset i dva učenika koje je poslao u razne gradove i sela vratila, zadivljena iskustvom djelovanja u Isusovo ime, iscjeljivanja i izгона demona (Gospodine, i zlodusi nam se pokoravaju na tvoje ime! (Lk 10,17)), U taj isti čas uskliknu Isus u Duhu Svetom: "Slavim te, Oče, Gospodaru neba i zemlje, što si ovo sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Da, Oče! Tako se tebi svidjelo." (Lk 10,21). Druga prilika u kojoj čuju Isusa kako naglas govori Ocu je svečani trenutak uskrsnuća Lazara. Usred tuge zbog smrti svog prijatelja, Isus progovara: Oče, hvala ti što si me uslišao. Ja sam znao da me svagda uslišavaš; no rekoh to zbog nazočnog mnoštva: da vjeruju da si me ti poslao. (Iv 11,41-42). Možemo zamisliti zaprepaštenje onih koji su ga čuli kako na ovaj način govori svom Ocu. Kako takve riječi ne bi ostale urezane u njihova sjećanja?

Govoreći na ovaj način, Isus otkriva svojim prijateljima tajnu svoje božanske intimnosti: svog unutarnjeg života. Isusova najdublja stvarnost je njegov odnos s Ocem. On živi od tog odnosa, odnosa koji je neprestani dijalog znanja i ljubavi, konkretno izražen u stalnoj želji da se vrši Očeva volja. To jasno daje do znanja svojim učenicima: Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo. (Iv 4,34). Na mnogo načina Isus im govori da živi od svog odnosa s Ocem i da je njegova osobna intimnost taj odnos. Teologija će to kasnije izraziti rekavši da je *Sin subsistentan* odnos: sve u Drugoj Osobi Presvetog Trojstva je sinovstvo, odnos s Ocem.[7]

Malo-pomalo, a posebno dolaskom Duha Svetoga, učenici će shvatiti da je taj intimni odnos s Ocem Isusov najosobniji identitet. I žudjet će sudjelovati u njemu. Zato Filip jednom prilikom kaže Gospodinu:

Učitelju, pokaži nam Oca i to će nam biti dosta (usp. Iv 14,8). I zato mole Isusa da ih nauči moliti, da im pomogne otkriti izvor života iz kojeg On sam živi. Tada ih Isus uči „Oče naš“ (usp. Lk 11,1-4).

Po Isusu, Riječi po kojoj je sve stvoreno (usp. Kol 1,16), i mi smo, u najdubljoj razini svoga bića, u dubokom odnosu s Ocem.[8] Sveti Ignacije Antiohijski to je duboko osjetio u svom srcu kada je napisao: „živa voda govori u meni: Dođi k Ocu!“[9] Činjenica da me Bog ljubi, da me je stvorio da bih bio sretan s njim, najistinskija je srž mog osobnog identiteta, najdublje značenje onoga što jesam. I obrnuto, „tko ne shvaća da je dijete Božje, nije svjestan najdublje istine o sebi.“[10] Zato molitva nije nešto dodano našem životu. Razgovor s Bogom omogućuje nam da prebivamo u sebi. Biti u dijalogu s Bogom znači biti u sebi kod kuće, biti ono što zaista jesmo. Isusov

unutarnji život sastoji se od neprestanog dijaloga s njegovim Ocem, a i naš vlastiti unutarnji život mora se hraniti istim dijalogom s Bogom: dijalogom ljubavi.

„Bog voli komunicirati, ne u tutnjavi groma i potresa, već u šapatu laganog povjetarca (usp. 1. Kraljevima 19,12) ili, kako neki prevode, u zvuku čiste tišine“, i to je „bitan i važan susret“, rekao je papa Lav XIV dva dana nakon svog izbora. [11] A srce je mjesto gdje se taj susret odvija: „Srce je prebivalište gdje jesam, gdje živim; (...) srce je naše skriveno središte, (...) to je mjesto susreta, jer kao slika Božja živimo u odnosu.“[12] Ipak, neka srca žive u stalnom unutarnjem monologu. A kada srce tako živi, plodovi ne mogu biti plodovi ljubavi; vjerojatnije će biti plodovi sebičnosti. Ako je naš unutarnji razgovor usmjeren na sebe, naši će se postupci također vrtjeti oko sebe. Često prigovaranje,

loša narav, razdražljivost... to mogu biti simptomi frustracije koja proizlazi iz ovog unutarnjeg monologa, jer dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iz zla iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu govore. (Lk 6,45).

Pravo blago srca, jedino pravo blago, jest njegov odnos ljubavi s Bogom. Iz tog korijena nicat će dobri plodovi, i riječju i djelom. Zato Isus kaže da je samo Bog dobar (Mk 10,18). Izvan Njega postoji samo tama, tuga, besmisao. Postoji praznina i izolacija onoga tko, iako stvoren za odnos, na kraju se nađe užasno sam: sam pred budućnošću, sam pred smrću, sam suočen s teškoćama. Nije dobro da čovjek bude sam (Post 2,18), kaže Bog u priči o stvaranju. I kada anđeo najavljuje uzvišeni trenutak Utjelovljenja Mariji, kaže joj da će se dijete zvati Emanuel, što znači „Bog s nama“. Spasitelj ima ime koje izražava prisutnost, osobni odnos.

Bez mene ne možete ništa učiniti (Iv 15,5): odnos s Isusom nas spašava i čini nas oruđima spasenja za druge.

* * *

"Krist ostaje s nama. Ponekad bi, prije početka nekog zadatka, sveti Josemaría rekao našem Gospodinu: „Isuse, učinimo to zajedno.“ Isus je s nama, a mi smo njegovi instrumenti. To nas poziva da dobro djelujemo, da dobro radimo; inače, u određenom smislu, činimo da On „izgleda loše“ zbog loše kvalitete njegovog instrumenta. Isus i ja. Naš je odnos osoban, jedinstven, nezamjenjiv. Ali istovremeno, sjedinjenje s Kristom – ako je autentičan – postaje sjedinjenje s Tijelom Kristovim, koje je Crkva: zajedništvo s Bogom, zajedništvo svetaca. Odnos između Isusa i mene postaje sjedinjenje za druge, s drugima.“[13]

[1] Evagrije, De oratione, br. 34.

[2] Katekizam Katoličke Crkve, br. 2725.

[3] Usp. Papa Franjo, Gaudete et Exsultate, br. 11, 50.

[4] Usp. Sveti Ivan Pavao II., Novo millennio ineunte, br. 38.

[5] F. Ocariz, Meditacija za uskrsnu nedjelju, 11-IV-2020, opusdei.org.

[6] Sveti Josemaría, bilješke sa skupa u Valladolidu, 22-X-1972, sakupljene u dokumentarcu "The Heart of Work," opusdei.org.

[7] Usp. Sveti Toma Akvinski, Summa Theologiae, I, q. 29 a. 4 ko.

[8] Usp. Sv. Toma Akvinski, Summa Theologiae, I, q. 13 a. 7 cor.; De Veritate, q. 4 a. 4 cor.

[9] Sv. Ignacije Antiohijski, Ad Rim. 7, 2.

[10] Sv. Josemarija, Prijatelji Božji, br. 26.

[11] Papa Lav XIV, Susret s kardinalima, 10-V-2025.

[12] Katekizam, br. 2563.

[13] F. Ocáriz, U svjetlu Evandjelja.

Carlos Ruiz Montoya

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/borba-
blizina-misija-14-mjesto-susreta/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/borba-blizina-misija-14-mjesto-susreta/)
(7.08.2025.)